

která leží v povaze pokusu, sám zákon počítá. Obžalovanému bylo kladeno za vinu jednání znamenající přípravu úkladů o republiku. Zákon chce postihnouti podnik namířený proti statkům chráněným v § 1 zákona na ochranu republiky již v jeho zrodu. Proto není trestnost jednání obžalovaného podle § 2 téhož zákona vyloučena tím, že soud nalézací nemohl zjistiti úkladný podnik již in concreto strojený. Stačí, že jde ve zjištěné činnosti o přípravy charakterisované určitostí právního statku, proti němuž by úklad směřoval, a stačí dále, že styky s cizím činitelem, mocnou stranou, disponující vojenskými formacemi, jsou způsobilé přiblížiti, byť v budoucnu možnost svého výsledku, totiž podniku úkladného po rozumu § 1 zákona na ochranu republiky, při čemž zároveň z určení a povahy S. A. plyne násilnost jakožto složka podniku, jenž podle zjištění je v programu NSDAP. a jejích SA.

Po subjektivní stránce zjistil rozsudek, že obžalovaný při svých stycích se stranou NSDAP. a s jejími údernými oddíly S. A. znal jejich politické cíle, jak se o nich před tím při zjišťování objektivní skutkové podstaty zmiňuje, že zejména znal jejich snahy směřující proti územní celistvosti Československé republiky. Když jakožto příslušník republiky československé přes tuto znalost cílů a snah, jež ostatně NSDAP. veřejně hlásá, připojil se k organizaci NSDAP. a k jejím úderným oddílům S. A. a setrval v nich, je tím splněno vše, co se ke skutkové podstatě zločinu podle § 2 odst. 2 zák. na ochr. republiky žádá i po subjektivní stránce.

Čís. 4890.

Do hlavní otázky musí býti pojat také zákonný znak subjektivní skutkové podstaty (úmysl směřující k usmrcení při spoluvině na vraždě).

(Rozh. ze dne 20. prosince 1933, Zm II 360/33.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované Julie F-ové do rozsudku krajského jako porotního soudu v Opavě ze dne 17. června 1933, jímž byli uznáni vinnými: Jan Sch. zločinem vraždy úkladné podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák. a Julie F-ová zločinem vzdálené spoluviny na zločinu úkladné vraždy podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 tr. zák., zrušil výrok porotců a rozsudek na něm spočívající, pokud se týkají této obžalované, a věc této obžalované odkázal do příštího zasedání soudu porotního při krajském soudě v Opavě k novému přelíčení a rozhodnutí.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti obžalované Julie F-ové nelze upříti důvodnost, pokud namítá, že v hlavní otázce, již porotci přisvědčili, schází subjektivní znak činu jí za vinu dávaného a že proto kladným zodpověděním otázky té nebyla zjištěna skutková povaha spoluviny na zločinu úkladné vraždy, uplatňujíc takto nejen zmateční důvod dle čís. 10 a), ale jasným

odkazem též dle čis. 6 § 344 tr. ř. Podle znění zmíněné hlavní otázky přispěla prý stěžovatelka k úkladné vraždě, spáchané Janem Sch-em na jejím manželu Františku F-ovi tím, že mu umožnila otevřením dveří v kritické době přístup do dvora a do domu, jakož i rychlý útěk. Jednání to odpovídalo by však pojmu spoluviny a účastenství, jež by jedině přicházelo v úvahu pokud se týče usnadnění útěku — jen v tom obžalobou ovšem předpokládaném případě, že obžalovaná jednala úmyslně, ba, pokud se týče usnadnění útěku, že se s pachatelem o poskytnutou mu pak pomoc napřed srozuměla. Úmysl obžalované musel tudíž směřovati k témuž cíli jako úmysl pachatele Jana Sch-e, totiž k usmrcení Františka F-a (rozh. n. s. 3255). Tento zákonný skutkový znak, jenž jest výslovně obsažen v § 5 tr. zák., k němuž i § 137 tr. zák. poukazuje, musel vzhledem k jasnému znění § 318 tr. ř. býti pojat do hlavní otázky (srov. rozh. Löfflerova sbír. čís. 429). Stížnost má pravdu, že výrok porotců zjišťuje u obžalované Julie F-ové jen objektivní pomoc a nadržování k činu, že však z výroku není patrné, měli-li porotcové za to, že obžalovaná jednala v úmyslu, přispěti k usmrcení svého manžela. Opomenutí, o něž jde, je tím povážlivější, ježto obžalovaná důsledně se zodpovídala v ten smysl, že s usmrcením svého manžela nesouhlasila, a že i kritické noci pustila Jana Sch-e do domu v doměnce, že přichází za ní nebo že si jde pro tlumok a salám, a dvířka od zahrádky že nechala jako jindy otevřena proto, aby Sch. mohl rychleji utéci, kdyby se její muž probudil.

Čís. 4891.

Prodá-li komisionář zboží mu svěřené na úvěr, dopouští se zpronevěry jen, je-li mu takový prodej komitentem zakázán, nebo lze-li z okolností případu souditi, že se tak stalo proti intencím komitentovým, a (subjektivně) jedná-li v úmyslu, by komitent nedostal ani zboží ani výtěžek za ně, neb alespoň s vědomím, že komitent jich následkem jeho postupu nedostane.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Zm I 749/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 24. června 1933, jímž byl stěžovatel vinným uznán zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost, dovolávající se číselně toliko zmatečního důvodu čis. 9 a) § 281 tr. ř., vytýká napadenému rozsudku, že neprávem shledal ve zjištěném jednání stěžovatelově skutkovou podstatu zločinu zpronevěry podle § 183 tr. zák., ač připustil správnost obhajoby stěžovatelovy, že výtěžek za zboží Fridolínem V-em mu do komise dané v částce